

ADVENTIST WORLD

ПЛАВАЩАТА ЦЪРКВА

Раймунд ДАБРОВСКИ

Адвентната църква в Лос Урос представлява дървена плаваща структура. Зданието стои на платформа с размери 10 на 20 м, поставено е върху 20 алуминиеви лодки. Всичко това е прикрепено на "кил", който всъщност е маса от тръстика и минерали и служи за закотвяне на сградата. Седмици наред доброволци от САЩ градяха 50-метрова постройка на островите Урос край езерото Титикака. Необичайната среда беше голямо предизвикателство. Населението от всеки остров построи по няколко тръстикови пласта. Килът, към който е прикрепена църквата, се образува само на местата, в ко-

ито в езерото се вливат реки, и му трябва 50 до 80 години, за да се оформи. Църквата, както и другите постройки там, трябваше да може както да плува, така и да стои на едно място.

"Просто мисля, че е чудесно!" - отбеляза ръководителят на адвентната църква Ян Полсън, който за пръв път пътуваше по езерото Титикака и участваше в освещаването на постройката.

Тук, край живописните брегова на Титикака, преди почти сто години са започнали работа адвентните мисионери Фернандо и Ана Стал. Адвентната църква в тази област е преживяла значителен растеж през 60-те и 70-те години, като по това време 90% от двете хиляди жители на областта са станали адвентисти. *Продължава на стр. 6*

Всички жители на селцето Лапангон са кръстени и се срещат всяка сутрин и вечер на богослужение. Макар че това става в ранния следобед, и те са жадни за

ваха я със светлината на спасението, която се излъчва от Исус Христос. Една вечер обаче керосинът свърши. Когато попитах дали някой има такъв, мнозина вдигнаха ръце

гослужението на следващата вечер, моят партньор реши да източи това, което беше останало от течността в лампата, в една сардинена кутийка, така че да можем да

КЕРОСИНЪТ НЕ СЕ СВЪРШИ

истините на своята нова вяра, се увличат и така бързо се стъмва. Затова им купихме една керосинова лампа. Като я запалихме за първи път, хората се стреснаха от изненада съвсем не приличаше на техните лампички, направени от кутии от рибна консерва. Всяка вечер с таква нетърпение очаквах керосиновата лампа да светне, за да освети селото и да започнат да слушат библейските истории от свитъците с картинки. Много им беше приятно и това, че околните села гледаха как светлината се излъчва от Лапангон. Сравня-

и без повече колебание взеха и донесоха от своите лампички от консервени кутии. Изляхме в нашата лампа и видяхме, че стига едва до половината. Затова решихме да съкратим времето за събирането, но то беше толкова интересно, че забравихме за недостига на керосин. Когато накрая приключихме, погледнахме резервоара. Беше празен. Това означаваше, че нямаше да има за следващата вечер. Най-близкият магазин беше на един ден път не можехме да си позволим да прахосаме ценно време само за газ! Като наближи бо-

имаме поне малко светлинка вечерта. За негова голяма изненада резервоарът беше пълен! Той веднага ме попита дали не съм набавил отнякъде спешно. Не бях.

Тази вечер запалихме тържествено голямата лампа и започнахме богослужението. Това, което ни се беше случило, ни накара да разкажем библейската история за вдовицата и маслото. На следващата вечер отново проверихме лампата. Отново беше пълна. Това продължи цели три вечери, докато ни се отвори възможност да купим газ.

В десет часа вечерта SULADS, който се намираще в нашия адвентен център в Тауитауи, беше сму-

Тя беше построена от даренията на приятели от Америка и се използваше за превоз на работници из целия остров Та-

пата на SULADS, които пътували върху товара, били изхвърлени. Двама младежи били убити на място. Седем дру-

ЛЪВЪТ ОТНОВО РИКАЕ

тен от някакъв шум. Откриха, че е поставена бомба от неизвестен религиозен екстремист. Взривът не причини никакви наранявания на нашите работници и всъщност по чуден начин зданието не беше повредено. Повреди се обаче мисионската ни лодка „Ел Донна“.

уитауи, както и архипелага Сулу. Така че делото спря.

Една неделна утрин група от SULADS се отправила с товарния камцион с чакъл и семена за посев за фермата на организацията. Шофьорът бил нов и не познавал пътя. Камционът се преобърнал и гру-

ги били ранени. Не знаем причините за тези две трагедии. Знаем обаче, че дяволът като рикаещ лъв обикаля и търси кого да погълне, защото му остава малко време. Може да изглежда, че сме загубили тези две битки, но Исус вече е удържал победата.

Първият брой на списание Adventist World ("Адвентен свят") се появи през септември 2005 г. То излиза веднъж месечно и замени един от ежеседмичните броеве на Adventist Review. „Повечето от хората, които четат Review - пише главният редактор на двете издания Уилям Джонсън, - живеят в Северна Америка. Но повечето адвентисти днес обаче населяват други части на света - 92% от членството. Ние сме световна църква, която расте бързо. Време е за световно църквно списание.“

В този брой ви представяме част от най-интересните истории "адвентния свят", както и две истории от нашата родна България.

Селските области на Арвайкере, на 450 км от монголската столица Улан Батор, са с население около 30 хиляди души. Искахме да запознаем хората там с адвентната църква. За да постигнем целта си, изградихме детска площадка за игра, обновихме училището за глухи и установихме детска хранителна програма.

Деца сияеха, минавайки от уред на уред на своята нова площадка. Властите споделиха, че е било проблем за тях да решат какви занимания да осигурят на повече от 100-те деца в селото и сега са вдъхновени да изградят още уреди.

В училището се наложи да положим доста труд съединихме двете му стаи, боядисахме ги, направихме чинове и столове и подарили нов компютър. Пасторът нарисова азбуката на глухите на стената. Учителката не можа да спре да плаче 15 минути, имаше и

много други мокри очи. Що се отнася до детската хранителна програма, трябваше ни много усилия разрешение от властите, посещения при семействата, за да пускат децата си да се хранят при нас, осигуряване на средства за приготвяне на храната (един християнин, съдържател на кафе, се съгласи да я приготвя безплатно), а когато напускахме, 35 деца получаваха обяд всеки ден (беше осигурен за 12 месеца).

След като станахме проводници на Божията любов, в продължение на 10 вечери австралийски пастор провеждаше евангелизация, на която присъстваха повече от 70 души всяка вечер. Двама души се кръстиха последната събота от евангелизацията, а 40 започнаха да посещават библейски часове. Имаме петгодишна програма за Арвайкере. Нашата група беше първата. ■

Настояще и история:
В Монголия чрез сателит се приема Hope Channel 3

ИСТОРИИ ОТ SULADS

SULADS е студентска програма за доброволно мисиониране в Южните Филипини на колежа Маунтин Вю. SULAD е дума на диалекта манобо (местно планинско племе), означаваща брат или сестра, както в израза „ти си мой SULAD в Христа“. Мисионерската група е направена от буквите акроним, който да подхожда на работата им. Целта ѝ е да проникне в част от филипинското общество, което дълго преди това е считано за недосегаемо, главно сред изолираните племенни групи на остров Минданао, всяка със своя собствена, разграничаваща се от тази на другите, култура.